

TÓTH KÁROLY EMLÉKÉRE.

Mindig siettél, lázban égve,
Távoli partok messze kékje
Uj szépségekkel csalva csalt,
Mig vonzott tündér délibábja
A mának, szemed meg se látta
A feldübörgő zivatart.

Szemed egy csillagra szegezve:
Neked nem volt messze a Messze.
Fáklyád a sarlós csonka Hold.
Mig hegyre föl dalolva vágtaal,
A rideg, tiszta napvilágnál
Lábad egy rögben megbotolt.

Úgy elzuhanai, hogy kitépett
Szíved felét a csonka élet
Itt hagyja másnál vérzeni:
Minden fájónál jobban fájó,
A lélek mélységébe vajú,
Kin, mely már több, mint emberi.

Unszolta lelkemet a lelked,
Szárnyaddal szárnyamat emeltea.
De tornyod, jaj, hanyatt zuhanta.
S ha csillagként ragyogott ormán
A jószág: többé nem ragyog rám,
Tüzed, heved ma pusztá hanta.

Mégis, az emlékezet lángja
Belobog tűnő éjszakádba,
Tüzek gyuladnak szerteszét.
Lelkünek érzi lelkedet itthon,
Fogja szívünk szívedet titkon,
S kezünk a hü barát kezét.

(Debrecen.)

OLÁH GÁBOR.